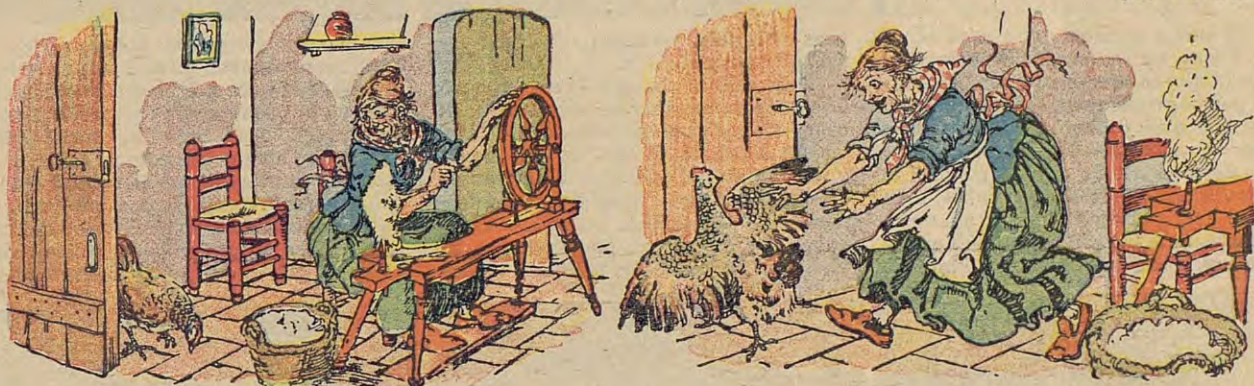

VIREOLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

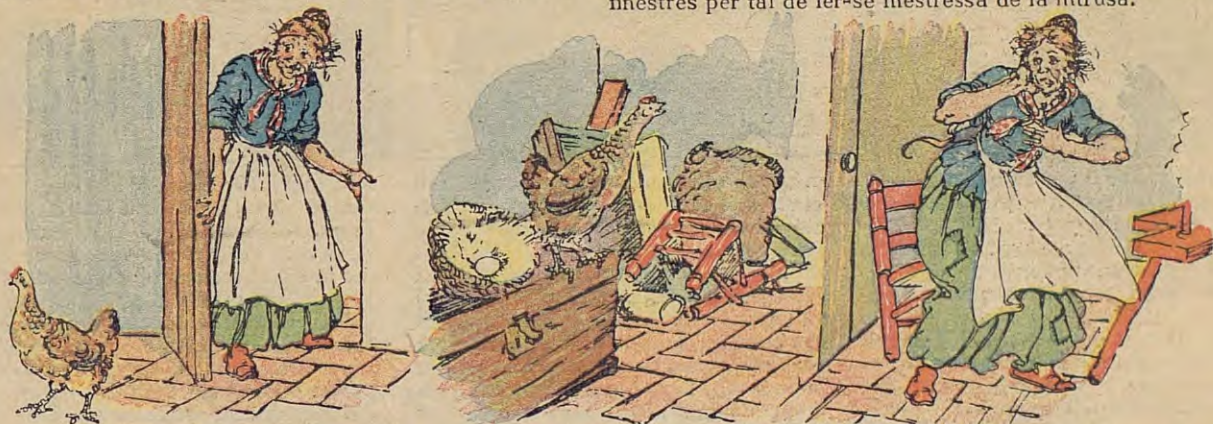
L A G A L L I N A

per VINYALS

Per bé que de tothom necessitava i de tots els veïns rebia favors, la velia filadora no era gens agraïda ni gaire amable. Demés, no considerava res de mal quedar-se

allò que pertanyia als altres sempre que pogués fer-se sense comprometre's massa. Per això aquell dia que una gallina de la veïna se li ficà a casa, cuità a tancar porta i finestres per tal de fer-se mestressa de la intrusa.

Per evitar que algú la veiés, l'amagà al quartet dels mals endreços. — El que d'ella em convé — pensava — són els ous.

Però no havia atinat que quan les gallines ponen, anuncien l'esdeveniment amb un sorollós esqueinar. I aquella que ella s'havia apropiat no tenia pas d'ésser una excepció. I no ho fou; ans al contrari: demostrà tenir una bona veu.

La veïna — qui havia cercat inútilment la gallina perduda — sospità la mala acció de la filadora i li anà a reclamar allò que s'havia quedat. I ho

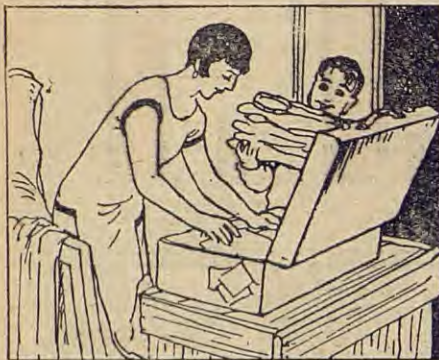
féu amb tal energia i amb tantes amenaces, que la poc escrupulosa dona no gosà negar-ho i li entregà la gallina.

No cal pas dir que des d'aquell dia la filadora no rebé cap ajut de la veïna, justament indignada.

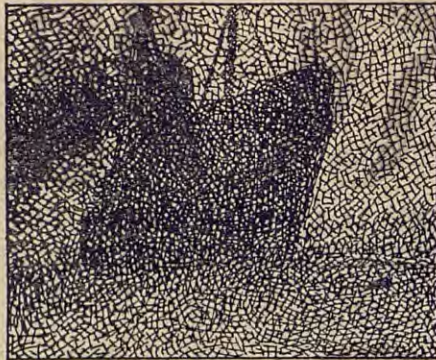
UN CATALANET A IANQUILANDIA

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

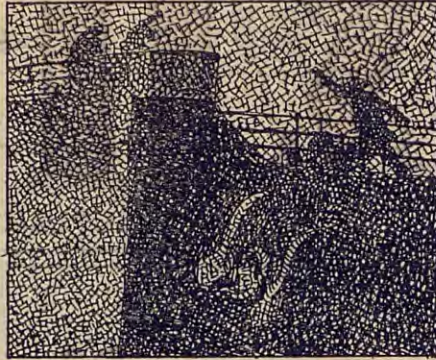

No havia transcorregut més d'un any d'ençà de la famosa aventura del vol a Mallorca, que els pares d'en Jaumet per conveniències dels seus interessos, que els tenien a Cuba, decidiren de fer-hi un viatge. En Jaumet no s'hi veia de content ja que si un viatge transatlàntic és de si agradable, més ho era per a ell que tan aficionat era a desplegar la imaginació. Amb quant gust hauria emprès el camí amb els

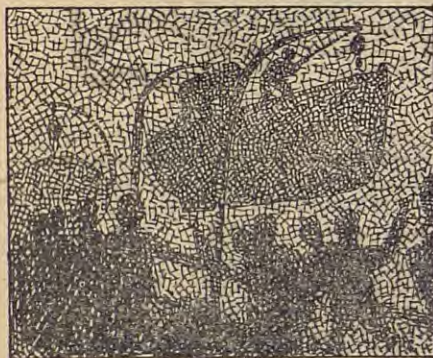

seus amiguets, però no tingué més remei que despedir-se'n!

A en Gil, el cor se n'hi anava, però havia de conformar-se quedant-se a casa i veient com en Jaumet se n'anava. En Jordi, la Roser, en Gil i una gran quantitat d'amics anaren a despedir-los. El viatge transcorregué feliçment els primers dies, però quan mancaven dos dies o tres per arribar a la Habana, una espessiss ma boira féu di-

ficultosa la navegació. Els vapors continuament sonaven les sirenes per no topar-se, i la seva marxa era lentíssima. Des de la proa no es veia pas la popa del vaixell. Amb tot i les precaucions (no se sap encara ara com va ésser) una horrible sotragada va sorprendre als passatgers els quals compregueren instantàniament que havien topat. La coalició es produí amb un vaixell de càrrega que es dirigia als Estats Units.

La ferida rebuda per ambdós vaixells era mortal, de seguit es procurà el salvament dels sinistrats.

Els crits dels passatgers esglaiats, les veus de comanament i els mariners amunt i avall, tot demostrava que estaven en ple naufragi. L'obertura que produí el xoc era enorme i el vaixell s'anava omplint d'aigua i ensorrant-se lentament però inexorablement. Un amb a l'avall des, altres en bot, altres

més atorollats es llençaven borda avall sense més recursos que la seva irreflexió. En Jaumet cercava els seus pares però s'havien perdut entre el torbellí de la gent, i com que calia salvar-se i el temps era just (o millor diríem, injust) va haver de decidir-se a salvar-se pel seu compte. Amb l'ànsia de cercar els seus pares, les barques havien passat ja endavant i ara havia d'aprofitar algun cos flotant. Amb la m'ca de nedar

que sabia féu camí cap a una caixa estave lada que surava prop d'una bóta que tot just nedava a flor d'aigua. Amb tot i l'esglai consegüent, en Jaume ja experimentat en aquestes lluites, procurà conservar la serenitat perquè sabia que era l'única manera de poder salvar-se. La boira impedia veure-hi res a quatre canes, era qüestió de deixar-se a la mà de Déu car no es podia ni intentar orientar-se. Sort que

Déu escoltà les seves súplices i féu que es salvés quan menys ho esperava, perquè es trobà embarrancat en la sorra d'una platja junt amb la bóta que l'havia anant seguit arrossegada per la mateixa corrent.

Amb gran sorpresa, i de moment no donant crèdit als seus sentits, sentí uns gemecs que procedien de dins la bóta. S'hi acostà i es convencé que algú era dins la bóta. Amb una pedra

esbozà el fons i podeu suposar el seu esglai en veure-hi plegat com un polllet dins de l'ou un home que pel seu aspecte denotava clarament ésser un xinès. Consti que no és imaginació del narrador, sinó que és comprovat que així molts xinesos burlen les lleis americanes que els priven l'entrada en l'ur país.

Xis-ku-feu que així s'anomenava el xinès, era més mort que viu. Una pila

de dies de no poder-se quasi bellar, mal per no dir nul, l'aliment i amb una mullena i mala respiració, l'havien deixat estabornit. Amb l'astúcia pròpia de llur raça havia tingut la precaució d'anar-se col·locant de manera que el forat de la respiració s'escaigués a la part alta de la bóta que eixia de l'aigua.

En mirar en Jaumet dins la bóta, en Xis-ku-feu el mirà d'una manera tan

(Continuarà)

Un cavall extraordinari

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

Vaig contar-vos dies passats—estimat lector del VIROLET—la enginyosa estratagema de què es valgué un astut viatger per lograr asseure's a taula i menjar còmodament en un hostal ple de gom a gom, aterrat per la perspectiva què fins que tothom hagués tret el ventre de pena era cosa d'esperar assentat i amb la més santa paciència que li toqués el torn.

Aquell cas me n'ha fet venir a la memòria un altre que pot anar de parió amb ell i que vaig a contar-vos perquè sempre és bo d'aprendre dels espavilats, que, moltes vegades, s'hi apren més que en cap llibre—amb perdó dels que escriuen llibres siga dit.

I prou preàmbul i anem al gra.

Muntat en un cavall de bona estampa però amb aires de sentir la fadiga d'una llarga caminada, arribà a un hostal un viatger que, per les traces, portava tanta gana com la seva cavalcadura.

Salta el viatger de la sella, entrega

el seu cavall a un mosso de quadra encarregant-li que el porti al estable, i se n'entra al menjador.

Però, oh decepció! La taula està ocupada de cap a cap per gent tan atenta a les seves dents que ni es recorda dels seus parents ni molt menys s'adona del nou arribat. I, per si això no fos prou, hi ha encara doble gentada que espera impacient que s'aixequin els entaulats per entaular-se ells.

—Sí que està malament la cosa!—pensà el nostre home. Demanar que li servissin qualsevol fitesa per matar el cuc i allargar-li l'espera, era cosa excusada. Ni les mosses que servien estaven per ell, ni a la cuina hi havia prou mans per escumar, fregir i rostir per acontentar a tothom.

—Hostaler!—cridà amb accent imperiós, corrent d'una banda a l'altra—hostaler!

Aquest es presentà tot atrafegat:

—Dispenseu—digué al nou hoste

—però ara no puc estar per vós. Hauréu d'esperar tanta com els demés que s'esperen.

—Oh, ja me'n faig càrrec! Estic disposat a esperar tant de temps com convinga, que a mi rail no em bé d'una hora ni de dues. Jo estic ben descansat, en canvi qui ve rebentat i necessita menjar és el meu cavall.

—I, què em conteu a mi! No l'han portat a l'estable? doncs el mosso de quadra ja es cuidarà de donar-li el pinso.

—Oh, si no fos més que això! però és que el meu cavall és molt senyor, ell té les seves costums i no hi ha qui l'en tregui. Porta tantes hores de trotar que ell sí que es mereix que no se'l faci esperar; per tant jo us prego que per l'amor de Déu li feu fer un parell d'ous ferrats com més aviat millor.

L'hostaler esclafí una riallada.

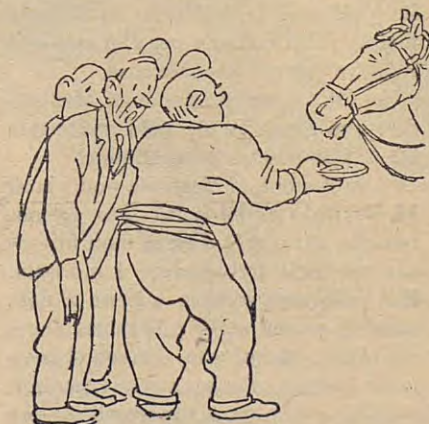
—I ara! que us burleu de mi? Ous ferrats un cavall?

—Ous ferrats, ous ferrats!—respongué amb la major formalitat el viatger. No sé què hi ha en això que us faci riure.

—No havia sentit dir mai que un cavall mengés ous ferrats.

—Doncs ara ho sabreu per un altra vegada.

—Home... Ja és curiós això!

—Per tant no feu patir més la pobre bèstia, que ja deu estar esperant el seu parell d'ous ferrats com candelletes.

Aquest diàleg, sos ingut en veu molt alta pel viatger, havia picat la curiositat dels que dinaven, i ja començaven a murmurar—i un cavall menjar ous ferrats?... vet-en aquí una de nova!

A tot això l'hostaler, mogut per la curiositat, havia donat ordre a la cuina que es ferrassin un parell d'ous pel cavall d'un viatger.

La sorpresa i la curiositat anaven creixent al punt, mentre el viatger es passejava pel menjador donant moltes d'impaciència.

—Aquí estan els ous!—cridà l'hostaler compareixent amb el plat a la mà.

—Doncs, porteu-los-hi immediatament, que el pobret ja se'ls deu començar a menjar amb el pensament.

—Me'n vaig a veure-ho!—diu un viatger aixecant-se de taula.

—Jo també, diu un altre.

—Vull veure una cosa que no he vist mai, diu un tercer.

I com res s'encomana tan de presa

com la curiositat, tots els que dinaven abandonen la taula i parteixen darrera l'hostaler cap a l'estable.

Mentrestant el nostre home s'asseu a taula triant el lloc que més li agrada.

Al cap d'una estoneta torna a compareixer l'hostaler amb aire consternat i portant el plat a la mà.

—No sabeu què passa?

—Què passa?

—Que el vostre cavall no vol els ous; ni se'ls ha mirat!

No?... Es estrany; tal vegada no té gana... Và, và, malaguanysats; porteu-los, ja me'ls menjaré jo.

I amb la major flemma del món va fer honor al parell d'ous ferrats, davant de l'estupefacció dels que tornats en si del seu descendent, no sabien com pendre's la jugada que acabava de fer-se'ls.

Enfadar-se?... Riure?... I van acabar per riure, que és el millor partit que en semblants casos es pot prendre.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L'ÓS, LA GUINEU I EL CAMPEROL

(Continuació)

sant amb el tiberi que es faria petar amb els dotze crestalluts, i ve't ací que arriben a la masia i el Camperol, sense baixar del carro, fa un xiulet als gossos; surten rabents i la Guineu no tingué ni temps d'acomiar-se. Arrencà a córrer que les potes no li tocaven a terra. En menys de cinc minuts ja era al seu cau. Prengué alè i va posar-se a passar revista:

— Ulls meus! Què heu fet mentre corria?

— Hem vigilat bé el camí perquè no ensopeguessis!

— I vosaltres, les orelles?
 — Hem escoltat si els gossos s'atansaven massa per advertir-t'ho!
 — I vosaltres, les potes?
 — Hem corregut tant com hem pogut

perquè no t'atrapessin els gossos!

— I tu, la meua cua, què has fet?

— Jo — féu la cua — em ficava entre les teves potes perquè ensopeguessis i caiguessis i els gossos t'atrapessin!

— Ah, traïdora! — cridà la Guineu.

— Doncs ara rebràs el càstig que mereixes! — i tragué la cua pel forat del cau a fora, i cridà: — Mengeu-vos-la, gossos!

Els gossos s'abraonaren a la cua, i a estirades tragueren la Guineu a fora, l'esbocinaren i se la varen menjar.

III

M A R F U T K A (1)

Una vegada era un bon home que tenia una filla bonica i rossa com l'aubada que es deia Marfutka. I vet ací que el bon home volgué mullerar-se de bell nou per tal que quan hagués d'anar-se'n al bosc a cercar llenya o bé a caçar, la Marfutka no tingués de quedar-se sola a la cabana. Un dia, el bon home se'n va anar a mercat i va fer coneixença amb una vídua que tenia dues filles més xiques que la Marfutka; es varen emparaular per tal d'casar-se ben aviat i les convidà a passar una diada a la seva cabana perquè coneguessin la seva filla.

El diumenge següent, de matinada,

noves germanes i amb la bondat de la seva nova mare.

Al cap de quinze dies els dos vells ja eren casats i, tal com succeeix quasi sempre, la mare i les filles havien can-

amb paciència tots els reganys, sempre injustos, que aquella li feia, i quan no podia més, cercava un reconet on asseure's i es consolava plorant silenciosament.

Les germanastres, amb l'exemple que de llur mare rebien, no feien més que mortificar-la i insultar-la sempre que en tenien avinentesa. Es llevaven sempre ben tard, desarreglaven tot el que ella havia endreçat, embrutaven tot el que ella havia netejat, i si alguna vegada es posaven a treballar, era ja a mitja tarda quan ja quasi no quedava més que una estoneta curta de claror.

El seu pare bé prou que compadia la pobra Marfutka, però no sabia com intervenir en favor d'ella, car qui manava a la casa era la seva dona, i no cal dir que mai no li consentia que donés el seu parer.

Les tres noies anaren creixent amb el temps i arribaren a l'edat de maridar-se. El pare desitjava per a les tres un bon encert en l'elecció, però la marastra només ho desitjava per a les seves dues filles. Però succeïa que així com la Marfutka, mentre anà creixent anaren augmentant les seves gràcies

el bon home enganxà la troika (2) i anà a cercar la mare i les dues filles a ciutat. Quan arribaren a la cabana, la Marfutka eixí tot seguit plena de curiositat per conèixer les que tenien d'ésser les seves germanes i la seva segona mare, i tan tost les veié va córrer a petonejar-les i abraçar-les amb el cor ple de joia. Elles varen passar jornada prodigant falagueries i compliments a la Marfutka... i al vespre, quan hagueren marxat, s'adormí pensant amb les gràcies i gentileses de les

viat completament de caràcter envers la Marfutka. La vella no la deixava mai en pau i no tenia per ella més que reganys per qualsevol excusa.

— On va aquesta gandula! Més valdria que fossis un xic més endreçada i neta i no pas tan ploramiques!

I no obstant, la Marfutka podia molt bé servir de model a les dues germanastres, car a més d'ésser molt formosa, era molt treballadora i modesta. Ella es llevava sempre a trenc d'alba, anava a cercar aigua a la mina, encenia el foc, escombrava, donava el menjar al bestiar i s'esforçava en complaure la seva marastra; suportava sempre

(1) Mariona.

(2) Carruatge estirat per tres cavalls.

com una recompensa que el bon Déu li enviava en premi als seus sofriments i a la seva bonesa, les dues germanastres, tant com més temps passava més calamitats rebien de la natura. A la Marfutka se li va anar endolcint la veu de tal manera, que els rossinyols d'aquells boscos haurien canviat la seva de ben bona gana per la d'ella; la cabellera se li anà tornant sedosa, lluenta i rossa, de tal faisó, que les ginesteres d'aquelles garrigues haurien donat tot l'or de la seva florida pel d'un sol dels seus cabells; el seu rostre, les seves mans i braços, els seus peüets, eren blanquíssims i rosats com la florida primaverenca d'un pomerar, i quan caminava pel bosc tot el seu cos es movia cadenciosament com els xiprers gronxolats per l'oreig de migdia.

Les dues germanastres es migraven d'enveja cada vegada que els hi venia al davant tot aquell bé de Déu de beutats, car a elles els cabells els hi havien devingut roigs com l'argila dels camins entollats; la seva veu semblava el so de les canyes esquerdades; la color de la pell era semblant al de les olives a mig madurar i quan caminaven semblaven una parella d'ànecs, car eren més garrelles que un pont.

Amb aquest contrast, no cal dir que no hi havia ni un jove en tota la contrada que no hagués dit amorettes a la Marfutka i que no hagués esclafit a riure davant de les dues germanastres. La marastra, naturalment, no va tardar gaire en adonar-se'n, i un dia se li va ocórrer una idea perversa.

— Escolta, vell, — va dir al seu marit, — em sembla que mentre la Marfutka sigui fadrina no podem pas casar les més petites, car, com tu ja veus, tothom vol primer la gran que les petites; així, doncs, hem de preocupar-nos de desfer-nos d'ella el més aviat possible i casar-la tot seguit.

— Molt bé! — va fer el vell.

— Jo — continuà la vella — ja li tinc buscat un nuvi; per tant, tu, demà, a trenc d'alba, enganxaràs la troika i te n'aniràs amb la Marfutka; però no et puc dir on l'has de portar fins el mateix moment de marxar.

I després s'adreçà a la noia, i li digué:

— I tu, filla meva, arranjars totes les teves coses en el teu bagulet i et vestiràs amb el teu millor vestit, car demà has d'acompanyar el teu pare a una visita de gran importància.

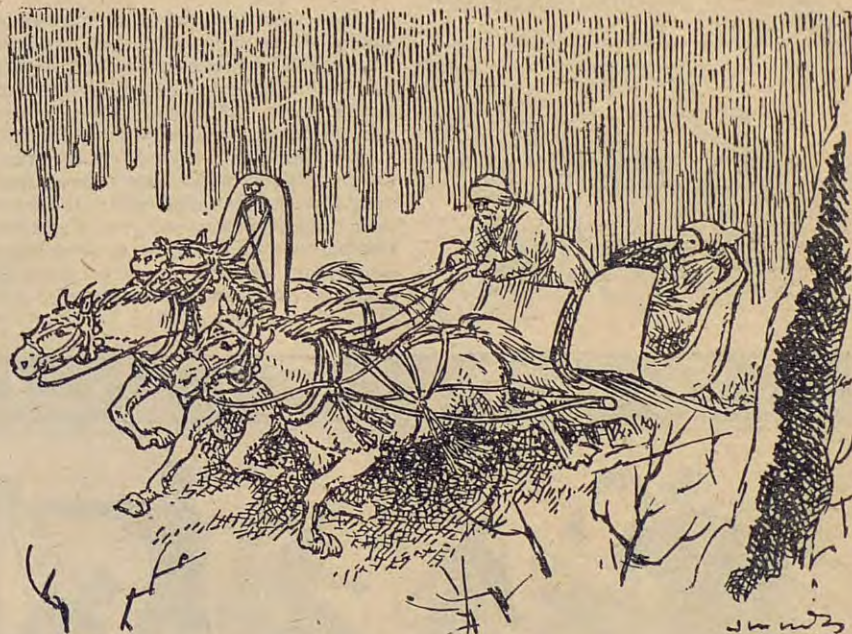
Al dia següent la Marfutka es llevà abans d'eixir el sol, es rentà amb molta cura, resà les seves oracions, donà els bons dies al pare i a la marastra, endreçà el poc que tenia al seu bagulet i s'engalanà amb son millor vestit, de tal manera, que resultava una núvia formosíssima.

El vell ja havia enganxats els tres cavalls a la troika i s'esperava al davant de la cabana quan eixí la vella, i digué:

— Home, espera't. Vas molt de pressa! Abans que marxeu bé heu d'esmorzar!

El vell pensà: «Que és estrany que estigui tan generosa la vella, avui!»

Quan acabaven d'esmorzar, la vella digué al seu marit i a la Marfutka:

— Ja pots estar ben satisfeta, filla meva: T'he desposat amb el rei de l'Hivern. Es cert que no és pas un nuvi jove, però bé sabeu prou que és riquíssim i... en fi: Què més podies desitjar?

Ja veuràs tu com amb el temps arribaràs a estimar-lo bé prou.

Al bon vell li caigué la cullera que encara tenia a la mà, i amb l'esgarrifor pintada als ulls mirà la seva dona, i suplicant li digué:

— Muller! Per Déu, sembla que t'hagis begut el seny!!..

— Es del tot inútil que protestis: tot està ja decidit i ja n'hi ha prou! Per ventura, no és un nuvi ben ric? Aleshores, de què diantre vos planyeu? Bé prou sabeu que té tots els pins, tots els tells i tots els avets dels boscos i obagues coberts d'argent; què vols, doncs, que mai per mai li arribi a mancar? Au; no tindreu pas de caminar molta estona: anireu tot dret pel camí fins que es divideix en dos; aleshores agafareu el de la dreta i us endinsareu pel bosc, a través del qual caminareu dues a tres llegües fins que trobareu un vern altíssim: Al peu del mateix hi deixaràs la Marfutka. Ja pots fixar-te bé en el lloc que et dic, car demà hauràs d'anar a fer una visita a la nou-maridada per veure com li provarà el nou estat. Apa, marxeu i no perdeu temps.

Aquell hivern era terriblement fred. Tota la terra era coberta per la blanca mortalla de la neu; les branques dels arbrissons es doblegaven sota el pes de la gebrada i tots els ocellics queien morts tantost provaven d'aixecar el vol per fugir d'aquelles horrors. El pobre vell, desesperat, acomodà a dalt de la troika l'equipatge de la seva filla i li va donar la seva pellissa perquè s'abrigués bé, i, per fi, es posaren en

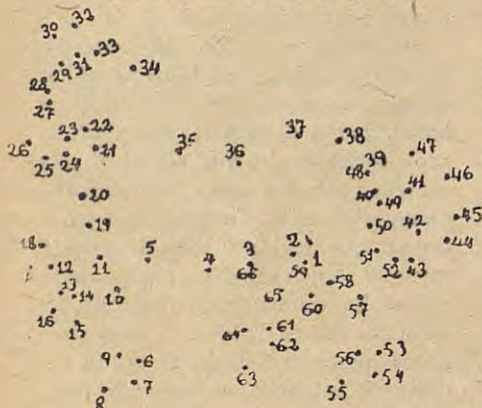
camí.

Quan arribaren al bosc anaren internant-s'hi. Era aquest un bosc fron-

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

EL NINOT PENJAT

Un joc que ningú s'atrevirà a realitzar si no troba la manera de posarlo en pràctica amb bon èxit i que és facilíssim, és el de penjar al sostre un ninot de paper lligat a un fil, sense que s'utilitzi escala ni martell ni clau per realitzar-ho.

Veus ací la solució: Es posa una xinxeta de les que s'utilitzen en el dibuix, a la qual hi ha subjectat el fil d'on penja el ninot, sobre una moneda de deu cèntims. Moneda i xinxeta s'emboquen en un paper, procurant que surti per un costat la punta de la xinxeta i per l'altre el fil d'on penja el ninot. Després, amb tota la força possible, es tira la moneda el sostre on quedarà clavada si l'heu tirat amb encert.

JEROGLÍFIC

MÉS VAL ENGINY QUE FORÇA

Si dieu a algú que quasi és tan fàcil aixecar una ampolla amb una palla com amb la mà, amb tot i que és una cosa certa, es creurà que li voleu prendre el pèl.

Veus ací la solució: S'agafa una palla que no sigui esquerpada, es doblega en forma d'angle agut de costats desiguals i s'introdueix pel vèrtex dins de l'ampolla. Agafant la palla pel costat que deu sobresortir de la boca de l'ampolla, s'aixecarà aquesta amb molta facilitat.

FULLS D'ENCICLOPÈDIA

EL COMPÀS

De compassos n'hi ha de moltes menes: Hi ha el compàs de quatre; el compàs d'espera i el *com pas...sa el temps!* El compàs de quatre, és el que usen més de quatre músics, el compàs d'espera, de vegades és Pere i de vegades és Pau, el *com pas...sa el temps!* és una exclamació usual que serveix per demostrar la velocitat que porta aquest senyor que se'n diu el temps i que amb tot i passar tan de pressa, no acaba de passar mai.

Hi ha també un objecte, generalment de metall, que en diuen compàs i que s'usa especialment en el dibuix lineal i geomètric. Aquest aparell té la forma d'unes cames de persona gran que s'ha descuidat el cos.

Aquestes cames es passen sobre el paper fent unes grans gambades i prenen desficiosament mides ací i després allà fins que el tanquen dins de la capsa. El més terrible que li pot passar a un músic, és perdre el compàs. El músic que perd el compàs tot seguit desafina.

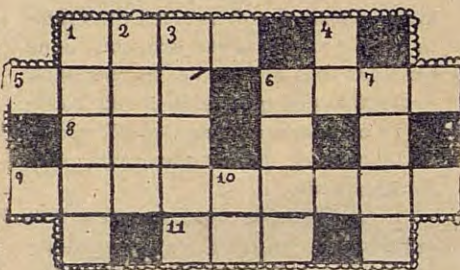
El compàs tant en la música com en els demés ordres de la vida, representa la mesura, la disciplina i el sentit comú. Sense compàs no és possible l'harmonia. Així no vol dir en cap cas, que el compàs tirantitzi el músic obligant-lo a tocar d'una manera freda i sense sentit. Dintre de la disciplina del compàs hi ha prou espai per que hi càpiga tot l'art i l'expressió que el músic executador vulgui encibir-hi.

Els directors d'orquestra, porten el compàs amb la batuta, en canvi, els arquitectes el porten en la capsa encoixinada expressa per aquest objecte.

SALOMÒNIC

La naturalesa exigeix que treballem fins al cansanci, abans de recompensar-nos amb el son reparador i la gana que no tenen mai els ociosos. La naturalesa reserva aquest donatius pels seus infadigables operaris com a propina del seu salari. — O. S. MARDEN

MOTS CREUATS

Horizontalment: 1 Color; 5 Entre el cap i el cos; 6 Per S. Joan; 8 En el carrer mal empedrat; 9 Al revés d'adobar; 11 Súbdit de Rússia.

Verticalment: 1 Per posar-hi coses; 2 Animal que es menja les ovelles; 3 En les esglésies; 4 De la música; 6 En les verduleres dels mercats; 7 Per obrir la porta; 10 Tractament d'amistat.

La primera màquina d'escombrar i regar carrers, funcionà a Londres l'any 1890. Era la *Hercules street cleaning machine* o Màquina Hercules d'escombrar carrers. Era de tres rodes i el raspall cilíndric d'escombrar tenia la posició inclinada de les màquines actuals oferint així en conjunt un aspecte molt semblant. Aquestes màquines d'escombrar eren dividides en dues categories: Les petites que funcionaven arrossegades per un o dos homes i les grosses que eren posades en moviment per la força d'un o dos cavalls.

GRAN CONCURS

N.º 321 Antoni Llop

N.º 322 — Maria Llonch

N.º 323 — Daniel Mari

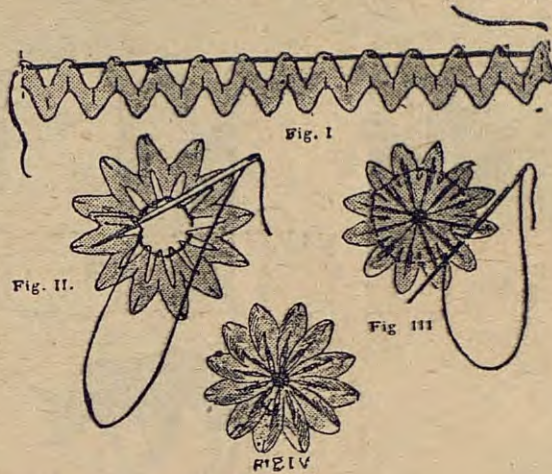
NOCTAMBULS.

N.º 324 — Adolf Pujades

PER A LES NENES

Aquestes margarites fetes amb cinta, fan molt bon efecte i tenen moltes aplicacions. En aquest vestidet de nena hi fan força bonic.

Es cus amb un punt dissimulat pel darrera de la flor entre cada pètal per apuntar-los i igualar-los. D'aquesta manera, la flor es mantén ben plana

Són fetes amb cinta que ja venen amb ondes.

Es tallen trossos de cinta que hi entrin unes 10 ò 12 ondes com el model I. Es reuneixen per medi d'una costura els dos extrems, després es passa un fil per cada onda arrugant-lo i fent que quedin totes juntes.

(fig. III).

Amb la fig. IV es veu la margarita acabada. Perquè ressalti més, es pot fer amb cotó de brodar, groc o del mateix color, un top o uns nusets al mig de la margarita.

TALLARETA

UN CASTIG PINTORESC

Malgrat les lleis de prohibició, el nombre d'alcohòlics augmenta als Estats Units i el pitjor del cas, és que aquests alcohòlics són pitjor que els d'abans car absorbeixen un alcohol industrial

que malmet ràpidament ilur salut.

Per combatre els contrabandistes i els alcohòlics, les autoritats de Omaha acaben d'inventar un càstig molt original.

Tot alcohòlic que hom arreplega, és empresonat tot seguit. Resta empresonat sense beure ni menjar res

fins que li ha passat l'estat d'embriaguesa.

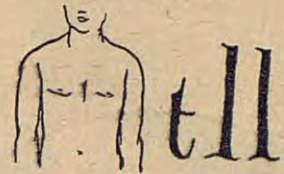
Després, li fan engolir dos litres d'aigua i l'enfunden entre dos anuncis com els que porten els homes-sandwich, els quals contenen màximes anti-alcohòliques.

Amb aquest equipatge, el nostre home es obligat de recórrer els principals carrers degudament acompanyat per un policia. Aquesta passejada es repeteix durant uns quants dies.

Sembla que la pràctica d'aquest càstig original, ha motivat la disminució d'alcohòlics a Omaha.

Beethoven indubtablement vencé els demés compositors en fidelitat pacient i persistent aplicació. Dificilment es trobaria en la seva música una línia que no l'hagués compost i corretgit almenys dotze vegades. La seva màxima predilecta era: «Encara no s'han aixecat les tanques que diguin al talent i a l'habilitat: d'ací no passareu».

JEROGLIFIC

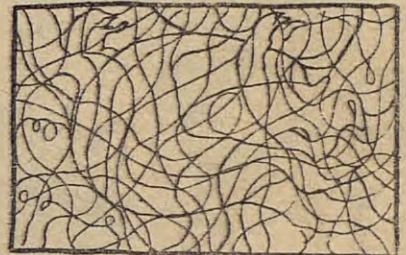
LA INFLUÈNCIA DELS PERFUMS

Jacint Trucida distingit metge portuguès, catedràtic de la Universitat de Coïmbra, ha estudiat profundament les propietats dels perfums i els seus efectes en els homes.

Gràcies a les experiències que ell ha fet amb persones de bona voluntat, ha descobert que la violeta, predispesa a la simpatia i a l'entendiment, que el gerani fa tornar audaciós e imprudent, que tot sovint és una mateixa cosa; la menta fa tornar hàbil en els negocis — els comerciants deuen beure molt *pip-permint!* — que l'opponax fa tornar boig, que la *verbena* desenrotlla el gust per les belles arts i que el mesc proporciona alegria.

Si els perfumistes que han d'ensumar tots els perfums alhora reben la influència pronosticada pel senyor Trucida, no cal dir el galimaties que se'ls espera!..

LABERINTE

En mig d'aquest embolic de ratlles cal trobar una silueta.

Cal que els infants sàpiguen que han vingut al món per a progressar i vencer, per l'èxit i no pel fracàs, car ningú ve al món fatalment predestinat a l'infortuni.

Solucions al número passat

Jeroglific: *Coloni.*

Jeroglific: *Romansos.*

Rodolins incomplets: *Li ha portat un ganivet. L'esmolet el va esmolant. Sols el mànec li ha quedat.*

D'OMBRES XINESQUES

(Continuació)

LES AVENTURES D'EN PAUET

III part

1 i 2 Al tercer dia de romandre a la selva, en Pauet va començar a sentir uns vius desitjos de tornar a casa seva. Era la nostàlgia. I, contra la voluntat del gos llop, un dia en Pauet, avorrit de la selva, va emprendre el camí de ciutat. Les bèsties, que ja li havien agafat simpatia, en veure que les abandonava, corregueren a donar-ne part al lleó.

3 En saber-ho aquest va indignar-se i va resoldre traslladar-se immediatament a ciutat per convèncer en Pauet que tornés amb ells o bé quedar-se definitivament a ciutat.

4 Els animals de més pes — tals com l'elefant, l'hipopòtam, el taur silvestre, l'ós, etc — foren els que decidiren acom-

panyar el lleó.

5 L'entrada a ciutat va ésser triomfal. Els vianants fugiren astorats en totes direccions, procurant cadascú arribar a casa per tancar-se i barrar-se. L'urbà anés com volgués, car al costat dels animals salvatges quedaren amos de la situació.

encarregat que tot seguís amb ordre, va llençar el bastó curt i deixà que la circulació anés com volgués, car al costat dels animals salvatges quedaren amos de la situació.

(Acabarà)